

muligheder for at indsamle oplysninger om os. Det er vi meget skarpt imod.

Jeg vil også sige, at vi har et andet lovforslag til behandling i øjeblikket, nemlig LetLøn. Det lyder jo så fint. Det betyder, at man i virkeligheden gerne vil opnå, at samtlige lønoplysninger om samtlige danskere i arbejde samles i ét register. Det er altså meget, der er i gang.

Hvis jeg skal opfatte ministerens tale positivt som et signal om, at regeringen vil drøfte det her i en sammenhæng, i en helhed, så tror jeg, at vi skal have en forespørgselsdebat om det. Så kan vi komme til bunds i det, i stedet for at vi behandler en masse love, som hver enkelt minister kun tror har betydning for sit eget vedkommende, men som faktisk skal ses i en sammenhæng med andre områder.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 54:

Forslag til folketingsbeslutning om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter.

Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen). (Fremsat 1/12 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg skal på vegne af Socialdemokratiet give fuld tilslutning til, at EU kan sikres sine egne indtægter. Det er jo både vigtigt og nødvendigt for at kunne gennemføre de aktiviteter, der foregår i EU. Man kan vel også sige, at med det loft, der

er lagt over EU's indtægter i de næste 5-6 år, nemlig 1,27 pct. af landenes samlede bruttonationalprodukt, så kan EU ikke ligefrem kaldes for en økonomisk supermagt.

Det faste indtægtsgrundlag er herigennem sikret frem til 2006 i henhold til »Dagsorden 2000«, og jeg vil også gerne specielt fremhæve, hvad vi lægger meget stor vægt på, nemlig at der som led i dette sikres 78 mia. euro, altså knap 600 mia. danske kroner til sikring af bistand til ansøgerlandene fra Central- og Østeuropa. Det er ganske væsentligt som led i udvidelsen.

Jeg skal give min fulde tilslutning til beslutningsforslaget.

Eva Kjer Hansen (V):

Venstre støtter naturligvis ratificeringen af rådsafgørelsen om egne indtægter som det politisk opnåelige resultat af forhandlingerne, det nu en gang kunne ende med.

Fra Venstres side har vi hele tiden syntes, at det var meget vigtigt at fastholde loftet på 1,27 pct. af medlemsstaternes bruttonationalindkomst. Vi ser det som et godt tegn, at det er lykkedes at fastholde niveauet helt frem til år 2006, hvilket jo er sket gennem forhandlingerne om reformer af landbrugspolitikken og strukturfondspolitikken. Det er i virkeligheden ikke et særlig stort beløb, når man ser på de udgifter, der ellers er i de enkelte medlemslande, men vi synes, at det var vigtigt at fastholde loftet og sikre, at nye udgifter bliver finansieret inde under det loft.

Endelig vil jeg også fremhæve, at vi fra Venstres side har fundet det meget vigtigt at hæve støtten til de øst- og centraleuropæiske lande. Vi finder det vigtigt, at hjælpen nu ydes efter behov, så de svageste lande også er dem, der får mest hjælp, og at hjælpen bliver ydet efter partnerskabsprincippet, så man sikrer, at landene selv er med til at prioritere de ting, der skal gennemføres.

Ud over at bevilge penge til kandidatlandene er det selvfølgelig også vigtigt, at pengene bliver brugt, at midlerne afsat på kontoen bliver udnyttet til fulde. Jeg ser frem til, at vi også får en videre drøftelse i Europaudvalget med en redegørelse om, hvorvidt det egentlig er lykkedes at få udnyttet alle de midler, der er afsat til de øst- og centraleuropæiske lande.

Så vi giver fra Venstres side vores tilslutning til forslaget.

Jeg skal endelig også på vegne af fru Susanne Clemensen, CD, sige, at de giver deres tilslutning til forslaget.

Henriette Kjær (KF):

Da vores ordfører på området, fru Lene Espersen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Formålet med beslutningsforslaget er at gøre det muligt at ratificere rådsbeslutningen om EF's egne indtægter som vedtaget i det politiske forlig om »Dagsorden 2000.«

Det Konservative Folkeparti støttede det politiske forlig, der blev opnået i Berlin, og vi støtter derfor også gennemførelsen af finansieringsdelen. Det er i fin overensstemmelse med vores ønsker for Fællesskabets fremtidige finansieringsopbygning, at man gradvist udskifter momsbidraget med et BNI-bidrag, således at landenes betalingsevne vægter tungere i deres bidrag til det fælles budget.

Den løsning, man blev enig om, er rimelig, og da andre modeller, som var i spil, ville være væsentlig dyrere for Danmark, har vi god grund til at være tilfredse, også set ud fra de problemer omkring rabatorrdninger for f.eks. Storbritannien, som under alle omstændigheder skulle løses.

Endelig finder vi det væsentligt at fremhæve, at »Dagsorden 2000« bidrager til en øget markedsorientering af den fælles landbrugspolitik ved at gennemføre en reform af oksekød-, korn- og mælkeområdet.

Vi havde gerne set et større ambitionsniveau, men vi er trods alt glade for skridtene i den rigtige retning.

Ligeledes er vi tilfredse med, at det lykkedes Danmark at presse så meget på, at 78 mia. euro af strukturfondsmidlerne går til ansøgerlandene. Det var en dansk hovedprioritet.

Vi kan derfor tilslutte os finansieringsforslaget om egne indtægter, og vi støtter derfor beslutningsforslaget.

Knud Erik Hansen (SF):

Vi kan også tilslutte os forslaget, men vi har nogle kommentarer til indholdet.

For det første til den overordnede ramme: Vi mener helt grundlæggende, at udvidelsen er vigtig, og den er jo også en stor gevinst på flere områder. Det vil derfor også være trist, hvis vi lægger os fast på en stabilisering af udgiftsrammen. Det tror vi ikke holder.

Venstres tidligere formand, hr. Uffe Ellemann-Jensen, tilkendegav engang, at hvis udvi-

delsen skulle koste de nuværende lande 1 pct. af BNP, så ville det være o.k. Vi tror faktisk, det kan blive nødvendigt med en udvidelse af rammen for at sikre udvidelsen.

Der er jo en del grundlæggende problemer, som vi stadig væk har tilbage, som koster penge. Der er landbrug, der er strukturfonde, for at nævne to. Det er muligt, det kan lade sig gøre inden for den givne ramme, hvis lande, der vil tabe på det, også vil være med til at lave det om.

Men det er efter min opfattelse nødvendigt, at Danmark også er villig til at sige, at hvis det er nødvendigt, jamen så er det også en højere pris, der skal til, for at vi kan få udvidelsen til at fungere.

Så til landbrugsområdet som det andet. Det er klart, at det er gået i den rigtige retning, men det er utilstrækkeligt, og der er ikke nogen langsigtet løsning i det, der ligger nu, og hvis EU fortsætter, som de gør nu, så vil det ikke kunne holde. Det vil slet ikke kunne holde, når udvidelsen fungerer, og det er måske heller ikke ønskeligt, at det system, vi har nu, fortsætter under udvidelsen.

Hvis udvidelsen skal fungere, er der også brug for, at vi faktisk tager alvorlig fat på det, og selv om det går i den rigtige retning nu, så er det langt fra nok.

For det tredje er det glædeligt, at der nu skabes en finansiering til ansøgerlandene, men det er beskæmmende, at EU stadig væk holder sine markeder lukket for varer, som landene kan producere. Det kunne være en god måde at støtte dem på, i stedet for at vi faktisk fastholder dem i en situation, hvor de i længere tid får brug for støtte fra det øvrige EU.

Endelig er der rabatorrdningerne, som vi grundlæggende synes er en uskik. Vi har faktisk svært ved at se, hvorfor England skal have en særlig rabatorrdning. At man laver en reduktion nu er selvfølgelig godt, men England behøvede ikke den rabatorrdning.

Med den rabatorrdning er der knyttet en særlig rabat for Tyskland og Sverige og Holland og Østrig. Der kunne man godt diskutere, om det er rimeligt, at de andre lande bortset fra Tyskland skal have sådan en reduceret betaling. Det havde måske set i bakspejlet været rimeligt, at vi havde hjulpet Tyskland med den store opgave med Østtyskland, og i det lys synes vi faktisk, det er acceptabelt, at Tyskland får rabat, men ikke, at de øvrige lande får rabat.

Nogle gange kan vi jo have lidt svært ved at råbe højt. Selv om vi er et rigt land, har vi jo fak-

tisk været nettomodtager af penge fra EU, så derfor kan vi da også godt bifalde – og det synes jeg også er rimeligt – at vi kommer til at yde et højere bidrag.

Men som sagt, hvis vi skal løse de problemer, vi kommer til at få i forbindelse med udvidelsen, så er der faktisk brug for, at man meget mere radikalt tager fat på EU's budget, ellers vil udvidelsen ikke komme til at hænge sammen økonomisk.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Da Folketinget diskuterede EU's budget og »Dagsorden 2000« i foråret, sagde hr. Knud Erik Hansen fra SF nogenlunde det samme som her. Der kom så også dengang nogle ønsker til, hvad regeringen skulle søge at få ændret.

Derfor er mit spørgsmål til SF's ordfører: Vil det i konsekvens af, at SF heller ikke er tilfreds med det, der ligger i »Dagsorden 2000«, ikke være mere korrekt af SF at sige nej til det her forslag om, at vi skal godkende det budget?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det kunne man jo godt sige at man kunne gøre. Man kan også sige, at når vi siger det her, så er vi udmærket klar over, at det her er et langsigtet projekt i EU. Fordi vi går ind og siger det første gang, kommer det ikke igennem, men det er klart, at det er noget, der skal igennem. I de næste 2 år, hvor vi skal til at diskutere udvidelsesforhandlinger for alvor med de central- og øst-europæiske lande, bliver det klart nødvendigt at få taget denne her debat op. EU bliver nødt til at tage denne her debat op, ellers vil udvidelsen ikke komme til at hænge sammen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen vi er helt enige med SF i, at det er nødvendigt at tage det her op, for så længe vi poster milliard efter milliard efter milliard ned i landbruget i støtteordninger til landmændene, som bare gør, at det bliver ved med at køre videre på den skæve facon, så er der jo ikke penge til at sikre den solidariske hjælp i Østeuropa, der er brug for.

Men ved at sige ja til det her budget har vi jo faktisk låst os i 2 år, og det vil jo sige, at det så er 2 år mere, hvor vi ikke har penge til at gøre det, der er brug for. Det er derfor, jeg ikke helt forstår, at SF støtter forslaget.

Egil Møller (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører på området, hr. Kristian Thulesen Dahl, ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg meddele, at Dansk Folkeparti i lighed med, hvad vi afgav af melding i Europaudvalget den 26. november, ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Frank Aaen (EL):

Jeg kan så fortsætte i forlængelse af de korte bemærkninger til SF's ordfører.

I marts måned i år fremsatte vi forslag her i Folketinget om, at man skulle afvise den aftale, der var indgået om EU's budget. Vi mener, at man bliver ved med at give nogle enorme subsidier til landbrugsstøtte med direkte støtte til landmændene som kompensation for, at markedsstøtten til visse produkter er under reduktion.

Det vil altså sige, at man, samtidig med at man reducerer nogle støtteordninger, så øger nogle andre støtteordninger til de samme landmænd, og det gør, at man bliver ved med at beholde de her utrolig komplekse støtteregler, hvilket betyder, at milliarder af kroner hvert eneste år forsvinder på grund af svindel og bedrag. Senest sagde en rapport fra EU's revisionsret, at man ikke skulle godkende EU's regnskab for 1999 på grund af sjuusk og dårlig ledelse. Derfor ligger der altså også i det her budget en godkendelse af fortsat spild af penge, herunder også penge, som betales af danske skatteborgere.

Så ud over, at det her er spild af penge, som skatteborgerne går og betaler, så er den her binding af pengene, som sker med det her budget, med til, at pengene forsvinder ned i landbrugs- og strukturstøtteordninger, og så er der kun en lille sølle sum tilbage til støtte til de lande, som har aller mest brug for støtte.

Vi synes, der er brug for en omfordeling, at man i stedet for at give penge til de rigeste i Europa i højere grad begyndte at give nogle penge til solidariske formål til dem, som har mest brug for at få lidt hjælp.

Så vi siger altså nej til forslaget.

Kim Behnke (FRI):

Regeringen fik ikke forhandlingsmandat med vores medvirken, da regeringen ønskede at forhandle »Dagsorden 2000«, og det var der flere grunde til.

Den første er, at vi mener, der ikke gøres tilstrækkeligt i EU-systemet for at begrænse svindel med EU's midler.

Vi foreslog dengang, at man kunne indføre en mekanisme, så man simpelt hen lavede et budgetstop og sagde: Hvis der skal bruges flere penge derudover, så må man bruge pengene i takt med, at man får begrænset svindlen.

Det er jo betragtelige midler. Vi taler om penge i størrelsesordenen 60-70 mia. kr. om året. Man er ikke i stand til at redegøre for, hvor de er blevet af. Så der er rigelig med penge i systemet. I stedet for at de skal gå til dem, der nu udøver den svindel og korruption osv., er der jo andre formål, der er nyttige.

Det andet problem er, at selv om ministeren skriver, at forliget omfatter en reform af henholdsvis landbrugs- og strukturpolitikken, så synes jeg nok, at ordet reform måske er lidt overvurderet i den her forbindelse. Der er jo tale om nogle ganske små og efter vores opfattelse langt fra tilstrækkelige justeringer.

For kendsgerningen er jo, at der med optagelsen af de nye medlemslande opstår en række problemer, hvis ikke landbrugs- og strukturpolitikken lægges om. Der er simpelt hen ikke penge til at finansiere de krav, som de nye medlemslande vil gøre gældende ud fra de regler, vi kender i dag. Så de regler skal laves om.

Der kan vi lige så godt se at få tingene tilpasset, før problemerne opstår. Men det gør jo ondt for de enkelte medlemslande. Der er altid mindst et par steder, hvor der er et parlamentsvalg eller lignende på vej, og politikere tør jo ikke gå ud og miste stemmer på at skære ned på de her ting.

Vi ved også, at når der optages nye medlemslande, har vi jo desværre ikke politisk styrke til at forhindre, at der bliver afsat betydelige milliardbeløb. Da Grækenland, Spanien og Portugal blev optaget, blev der afsat en pose penge med ikke mindre end 800 mia. kr. i, som i de lande er gået til at bygge motorveje og lufthavne og feriehoteller, og jeg ved ikke hvad.

Hvis vi laver en sammenligning i forhold til de midler, der bliver brugt for med de nye lande, er det måske, hvis bare deres infrastruktur skal op på vesteuropæisk niveau, det dobbelte beløb, der skal afsættes. Det ligger ikke i kortene endnu, at det bliver tilfældet, men erfaringen med, hvordan EU-samarbejdet fungerer, giver desværre bange anelser om, at det er sådan, det kommer til at forløbe.

Derfor bør de her ting være på plads nu, for der kommer nogle år, hvor det kommer til at gøre ondt på de såkaldte gamle medlemslande, når en række af de her ting skal reformeres.

Det sidste punkt, jeg vil nævne, er spørgsmålet om problemerne med de ekstravagante og fuldstændig urimelig høje lønninger, der er i EU-systemet.

Hver gang, vi rejser den diskussion, får vi følgende at vide: Ja, det eneste tidspunkt, Danmark kan gøre sig gældende, er desværre i forbindelse med vedtagelsen af budgetterne. Hvortil vi selvfølgelig spørger: Jamen hvorfor gør Danmark sig så ikke gældende? Hvorfor forlanger vi ikke ændringer af de her ting? Hver gang ender det i sniksnak og forhøjelser af lønninger og gager i EU-systemet.

Det kan forekomme som noget mindre vigtigt, men det har i allerhøjeste grad betydning for befolkningernes accept af EU-samarbejdet og legitimiteten i det, der foregår, at man ikke skal være vidne til de fuldstændig urimelig høje lønninger og gager, der findes i systemet.

Så endelig til det punkt, som hr. Frank Aaen nævnte, nemlig spørgsmålet om, at man fra dansk side ikke i tilstrækkelig grad har fulgt op på de revisionsrapporter, der ligger, som faktisk anbefaler, at man ikke godkender regnskaberne.

Ud fra en dansk standard med Rigsrevisionen og statsrevisorer osv. ville det, der foregår i EU, jo aldrig nogen sinde blive accepteret i Danmark. Den samme moralske standard burde regeringen gøre gældende i EU-samarbejdet.

Ud fra de betragtninger er der én eneste ting at gøre, og det er at sige nej til nærværende forslag.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for den helt overvejende tilslutning.

Det, vi behandler her, er jo resultatet af Berlin-topmødet i marts 1999. Det grundlæggende i forslaget er jo et kompromis, hvor de 15 medlemslande måtte respektere budgetdisciplin, dvs. en stram udgiftsstyring. Vi måtte også acceptere, at vi skulle holde os inden for udgiftsloftet på 1,27 pct. af BNI. Begge dele er lykkedes. Det lykkedes sådan, at de midler, vi så skulle skaffe til udvidelsen, har vi kunnet holde inden for loftet, endda så rigeligt.

Den gode historie ved dette forslag er jo, at selv om vi helt og fuldt respekterer udgiftsloftet, har vi kunnet sætte 56 mia. euro til side til udvidelsen. De lande, der kommer ind mellem 2000 og 2006, står der pengene sat af til.

Vi fordoblede niveauet for den bistand, vi giver til lande i såkaldt førtiltrædelsesbistand. Vi giver nu i alt 22 mia. euro i perioden 2000-2006.

Vi ville fra dansk side gerne være nået længere med tilpasningen af EU's landbrugspriser til verdensmarkedspriserne. Det var ikke muligt at komme længere, end vi gjorde. Vi nåede et stykke. Vi ville gerne være nået længere, men til sidst skulle der jo skaffes enighed, og derfor blev resultatet en reform af landbrugsordningerne, som er i gang, men jo sådan at der stadig ligger noget og venter på det punkt.

Jeg vil gerne takke de ordførere, der har givet tilslutning til det kompromis, der blev indgået dengang i foråret 1999.

Og lad mig så sige til hr. Kim Behnke, at Danmark jo modarbejder og hele tiden stemmer imod de automatiske lønreguleringer, der finder sted for de ansatte inden for EU.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af lovforslag nr. L 81: Forslag til lov om ændring af lov om hjemmesygeplejerskeordninger. (Indførelse af mulighed for privat hjemmesygepleje).

Af Ester Larsen (V) og Henriette Kjær (KF).
(Fremsat 9/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen): Ja, så skal vi til det igen. Jeg vil gerne undskylde stemmen. Selv en sundhedsminister kan blive ramt af forkølelse.

Jeg ved godt, at nogle partier ikke bryder sig så meget om den offentlige sektor. Venstre og De Konservative ønsker udlicitering og privatisering, og det ønske skal endnu en gang marke-

res med forslaget om at ændre reglerne vedrørende kommunal hjemmesygepleje. Jeg tror, det er tredje eller fjerde gang, det spørgsmål er rejst her i Folketinget.

Venstre og De Konservative ønsker, at kommunerne får mulighed for at udlicitere den sygepleje, som borgerne skal tilbydes, til private firmaer, og det vil regeringen ikke.

Forslagsstillerne begrundede forslaget med, at udviklingen i social- og sundhedssektoren tilskynder til, at kommunalbestyrelserne til stadighed får mulighed for at udvikle nye veje til at forbedre kvaliteten og effektiviteten af serviceydelser, og det er jeg for så vidt enig i.

Men jeg er helt uenig i, at den slags opgaver, som hjemmesygeplejen varetager hos borgerne, kan sammenlignes med serviceydelser som f.eks. rengøringshjælp. For sagen er, at de kommunale hjemmesygeplejersker varetager en helt central kernefunktion i sundhedsvæsenet, idet de fungerer som sygehusenes forlængede arm og løser ofte sammensatte pleje- og behandlingsopgaver. Regeringen har derfor den klare opfattelse, at kvalitet og effektivitet i løsningen af netop denne opgave sikres bedst i offentligt regi.

Og så vil jeg også godt pege på, at det kan blive vanskeligere at sikre patienterne et sammenhængende behandlingsforløb i forbindelse med udskrivning fra sygehus og efterbehandling i hjemmet, hvis hjemmesygeplejen bliver en opgave for private.

Frem for risikable eksperimenter med privatisering af centrale opgaver i vores velfærdssystem, ja, der bør vi fastholde den gode hjemmesygepleje, som kommunerne har bygget op. Og så kan kommunerne eksperimentere med licitationer, hvor mulighederne er, og de er vidtgående, frem for at blive ved med at hænge sig i, at her er en grænse trukket, altså her er noget, man ikke kan.

For frem for at rive ned og spilde kræfter på at bygge noget nyt op, så bør vi bruge kræfterne på at videreudvikle kvalitet og service inden for den velfungerende hjemmesygepleje, som vi allerede har.

Udlicitering af hjemmesygeplejens i nogle tilfælde meget tunge pleje- og behandlingsopgaver er ikke løsningen, når kommunerne skal udvikle kvalitet og effektivitet.

Og så er der lige det efterhånden velkendte faktum: Vi mangler hænder inden for næsten alle faggrupper i sundhedsvæsenet, og forestiller man sig, at private firmaer skal stå for hjem-